WAGON III/09

Petr Fabian
Jaroslav Pížl
Peter Prokopec
Ladislav Puršl
Monika Serbusová
Roman *Darmo-šlap* Szpuk

↗Vzhůru

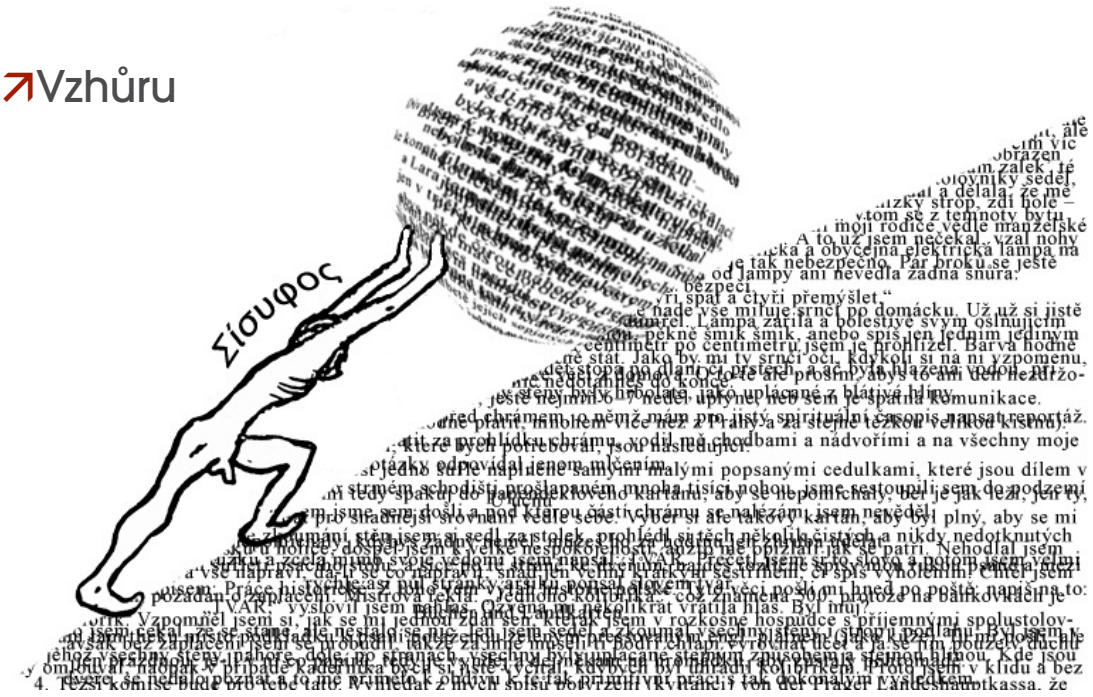

Ilustrace Nykos

Sysifovskou grafikou redaktora Nykose **a dušičkovými fotografiemi** Ivana Achera **za okny vás vítá letošní třetí číslo almanachu Wagon. Doufáme však, že ani jedno ani druhé vás nezbaví optimismu a srdnatě zalistujete dále. Vzhůru na cestu naším literárně-výtvarným vlakem!**

Poprvé u nás uvádíme poezii **Ladislava Puršla**, který patří k respektovaným současným autorům. Ve svých básních občas pracuje s obrazností i jazykem mýtu, přestože se jinak odehrávají v kulisách převážně všednodenních.

Do Wagonu poprvé nastupuje i další dobře známý český básník, **Jaroslav Pížl**. Jeho básnická tvorba představuje pravé orgie pro milce libozvučnosti a obratnosti v práci se slovem. Autor nám poskytl průřez svou dosavadní tvorbou a nádavkem několik básní dosud nepublikovaných.

Ze zaslaného souboru sta čtyřverší dalšího známého českého autora, básníka **Petra Fabiana**, jsme pro vás vybrali dvacet pět. Věříme, že dobře zastoupí vroucnost a rozmyslné vážení lidské duše, které lze číst napříč celým autorovým dílem.

Svou premiéru u nás bude i tentokrát mít autor píšící slovensky, **Peter Prokopec**. I přes své mládí už dobře ovládá umění neříci v básni vše, promyšleně rozmísťuje indicie, na které láká čtenáře k následování svých básnických stezek.

Roman *Darmo-šlap* Szpuk, s jehož tvorbou jsme vás seznámili již dříve, se tentokrát představuje jako autor haiku. Této úsporné japonské formě však neupřel mnohotvárný český humor. Jedinou prozaičkou podzimního čísla

je **Monika Serbusová**, pro niž je toto uvedení zároveň i časopiseckým debutem. Její prozaické črty nešetří absurditou; nepřejeme vám, abyste v některém z mikropříběhů našli zneklidňující karikaturu vlastního života.

Protože jsme rádi, můžeme-li některému autorovi věnovat více prostoru, jako bonus vám v rámci čísla představujeme další svazek edice *Malý vůz*. Tentokrát jsme se rozhodli pro reedici vyprodané básnické prvotiny **Ondřeje Lipára** *Skořápky*. Básně svými fotografiemi doprovodil a celou knihu graficky vypravil **Trignom**.

Nezůstali jsme nic dlužni ani svému zvyku představit vám v každém čísle některé z dalších literárních médií. Rozhovor s **Janou Horákovou**, redaktorkou západočeského regionálního literárního časopisu *Plž*, vedla po internetu **Olga Stehlíková**. V další pravidelné rubrice *Telegrafní sloupek* se níže podepsaná šéfredaktorka zamyslela nad fenoménem street artu se zvláštním přihlédnutím z poezii.

Závěrem vám, milí čtenáři, přejeme, aby vás nepřestalo bavit číst. My zase nepřestaneme tlačit text a obraz do vašich počítačů, aniž to budeme pokládat za své prokletí. Přejeme vám dobrý závěr roku a dobré čtení.

J. N. S.

Web: www.almanachwagon.cz
E-mail: redakce@almanachwagon.cz

Šéfredaktor a redaktor poesie: Jitka N. Srbová
Redakce: E. Choroba, Nykos, Anna Nymová
Design a mnozí efektové: Trignom

Obsah

Telegrafní sloupek

Potkat slovo na ulici 5

Náklad

Petr Fabian 8
Jaroslav Pížl 15
Peter Prokopec 23
Ladislav Puršl 27
Monika Serbusová 31
Roman Darmo-šlap Szpuk 36

Z jiných tratí

Jana Horáková, Plž 39

Lennonova zeď, srpen 2009, foto J. N. S.

Potkat slovo na ulici

Jsem vášnivým čtenářem textů. Nemusejí být nutně umělecké. Nemám-li po ruce knihu či časopis, bloudím očima a hledám písmena, jimiž bych se nasytila. V nouzi přečtu každý nápis na každém obchodě, každé zdi a každém chodníku, po kterém jdu. Raději se však nechám uvádět v úžas slovy, která byla do ulic implantována bez přímočaře užitného důvodu. Taková mají pro mě zvláštní přitažlivost. Zásobují mě nečekanými podněty, které se pak uhnízďují v mé hlavě a posléze přetavují v... inu, v různé věci.

Od nápisu ke street artu

Veřejnému prostoru přirozeně dominují texty, jejichž smysl je ryze praktický. Stručně a přesně informují a nenabízejí až na občasné kouzlo nechtěného další významové vrstvy. Jejich přečtením nevzniká kromě zaznamenání a uložení předávané informace žádné napětí, nesděluje se tajemství, nepůsobí se slast – chybějí ony žádoucí účinky, které v ideálním případě doprovázejí recepci uměleckého díla. Zajímavější jsou tedy textová díla spadající do kategorie užité umění a nebo ještě lépe street art, vtištěná do ulic se záměrem jakýmkoli jiným než praktickým. Bez oficiálního požehnání pronikají do veřejného prostoru a pracují s ním. Ponechme nyní stranou možný kontroverzní aspekt celé věci, kterým je nedovolené pozměňování a poškozování cizího majetku a v nejhorším případě i kulturních památek. Předpokládejme, že se bavíme pouze o street artu, který se rozumně omezil na plochy bez valné historické či estetické hodnoty a soustřeďme se na možný význam takových sdělení, ať už vznikají spontánně a bez povolení a nebo jsou součástí legálního umění či architektury.

Vykolejit tady a teď

Dalo by se říci, že všechny podoby street artu svým obsahem podvracejí realitu. Neusměrňují, ale naopak vykolejují svého diváka. Informují-li, pak sdělované informace obvykle nemají praktickou využitelnost, zato však nesou různá poselství a často vychylují svět z jeho běžných souvislostí – tím usilovněji, oč pomíjivější je jejich trvání. A tato pomíjivost, která se v některých případech počítá na hodiny nebo dny, je dalším podstatným rysem celé věci. Poselství je nabídnuto k přijetí či kritice tady a teď; zítra už může být smyto, strženo nebo přetřeno. Pozítří už možná nebude aktuální.

I když se v té době o street artu ještě nehovořilo, málokterá zeď v Praze měla takový symbolický význam jako

Nezvalova *Panychida za Edisona* na pražské Kampě, srpen 2009, foto J. N. S.

ta Lennonova na Velkopřevorském náměstí, o niž sváděl souboj vůle underground s policií. Během let svobody se však její dřívější podoba výrazně proměnila a dnes slouží spíš jen coby půvabná kulisa pro turistické fotografie. Tomu ostatně odpovídá i povaha kreseb a textů, které ji zdobí. Konfrontace s dobou a revolta proti ní už ve 21. století probíhá jinde.

Čtenářský deník duše na omítce

Zajímavý a vůbec ne samozřejmý je vstup poezie na soudobé české zdi a ploty. Básně, které se vytratily z denního tisku, a tím pádem se vytrácejí i ze života většiny lidí s posledním zavřením čítanky na střední škole, se jim nečekaně vracejí do zorného pole při procházce parkem nebo cestou z nákupu.
Je nepodstatné, zda se jedná o autorské texty nebo přepsané oblíbené úryvky: báseň se nečekaně vytrhuje svému přirozenému 2D prostředí papíru či internetu a sebevědomě okupuje realitu netečného chodce. Zastaví se? Pochopí? Ten, kdo po nocích se štětcem nebo sprejem provádí svoji nelegální osvětovou činnost, očividně věří, že jeho snaha má nějaký smysl.

Podobně, jen ve větším měřítku a v podstatně delším časovém horizontu možná uvažoval věhlasný architekt pražského komplexu Zlatý Anděl, Jean Nouvel. O estetické hodnotě textu se tak denně mohou přesvědčovat tisíce Pražanů na cestě kolem jednoho z mála zaznamenáníhodných děl novodobé pražské architektury, na jehož skleněné fasádě jsou „otištěny" texty Franze Kafky, Gustava Meyrinka, Jiřího Ortena a dalších autorů. Ponechme stranou, zda chodcům popsaná fasáda stojí za přečtení. Buďme vděčni, že je tu ta možnost.

K čemu je to dobré?

Představme si, že by se vše vrátilo k legální normalitě a všechny průjezdy, tunely, sloupy a zdi by se zbavily svých improvizovaných výstavních či komunikačních ploch. Bylo by pro nás lépe, kdyby nás cestou do práce nic nezaskočilo, kdybychom se nezasmáli, nerozčílili, nezasnili?

Myslím, že je docela dobré potkat nezkrocené slovo na ulici, zachovat si údiv, nechat se vyvést z míry. Že nečekaná konfrontace s poezií na nečekaném místě přináší do života cosi živoucího, ono zkraje zmíněné tajemství a slast.

J. N. S.

P. S.: Servít je vůl.

Galerie českého street artu
http://eldar.cz/streetart/

Kniha o pražském street artu
http://www.arborvitae.eu/nakladatelstvi/katalog-knih/street-art-praha/

Web Jeana Nouvela
http://www.jeannouvel.com/

Heslo „Servít je vůl"
http://cs.wikipedia.org/wiki/Servít_je_vůl

Petr Fabian

Dveře na vodu

I

PONURÝ, PRÁZDNÝ, NÍZKÝ DŮM.
A vločka padá, protože je sama.
A nebe: výduť v nic, nikam, nikomu.
Nás přísně, Kašpare, kryje *sněhová* tma.

(20. 11. 1999)

KNIHA ZISKŮ V RUCE OBZORU JEN
přivřená... Absurditu scény
jako by dovršit chtěl ten, jenž adoruje
sám sebe, hledá se uvnitř založený...

(13. 5. 2000)

PRŠÍ... Z ŠEDÝCH KŘÍDEL DNÍ
na Boží muka popadané
trosky deště ti zředěným
potem Krista myjí dlaně...

(18. 5. 2000)

LIST SEBOU SKRYJE PÁD...
Však ty čím zakryl bys
úzkostí podlomená kolena
a s hlasem sedmý pád... Chtěl bys být list...

(26. 5. 2000)

MOCI SE VRÁTIT, NĚMÝ, S TEBOU,
když počínají dloužit se už stíny,
a sami lichou byli bychom setbou...
Moci se vrátit dřív než *nyní...*

(30. 5. 2000)

II

NA HRDLO PÍSNĚ ZAVĚŠENÝ ZPĚV
rdousí... Svíravé ticho krovu
nad nimi rozkročené lenivě
nehodlá samo sobě vstoupit do hovoru...

(18. 6. 2000)

ZA SKLEM HUDBY OČI ZAVĚŠENÉ
na strach... šeré vlákno
prsty k pádu upouštějí *jemně,*
avšak smyčku kreslí už jen *na dno...*

(19. 6. 2000)

PŘÍBOJ LET KDESI... BÍLÁ STĚNA...
za vsí v prázdnu po fotbale
přehrává nokturno od Chopina
houpací křeslo Krista krále...

(9. 7. 2000)

SAMOTU PTÁKŮ POD JAZYKEM,
hrdý, než zabijí...? a zdalis též
přítomen v díle, kde smrt je zvykem
šestého přikázání *zabiješ...*

(14.–15. 7. 2000)

DNES... VOLÁNÍ ZADRHLÉ JAK ZIP
u kamenných kalhot... večer sjíždí z náspu,
avšak druhý násep zarazí
hned zmrtvýchvstání: *l'art pour...*

(12. 7. 2000)

III

VYPRÁŠENÉ GATĚ POLÍ...
o cosi třást se, nespat
pod cepy... jak myš, jež vběhne do soukolí
a myslí na ementál...

(3. 8. 2000)

ODEJÍT, ZBYLÝ... TMA MÁ SÁNĚ,
přes zahrady veze tě
(úzkostí ještě nakládá je)
k vymyšlené Golgatě...

(25. 2. 2001)

MILOSRDNÉ SMRTI V POLÍCH
března... dveřmi na samotu
vychází Kristus s bílou holí
dohledat smysl spásy k mottu...

(2. 3. 2001)

K OBZORU POLÍ... LÁNY TICHA...
kam bědné, Pane, povedou,
smrt jsou-li klíče pro hříšníka,
jenž zamyká si před sebou...

(12. 4. 2001)

ZAS MLHY, HUSTŠÍ SOTVA... STUL
se na práh... dýmem ze spálených natí
teprve srpen, somnambul,
zoufale zkouší – sám sebe zvrátit...

(24. 8. 2001)

IV

HLEĎ V TOTO NIC, JÍMŽ JSI:
prostor je prázdný, k obývání
jen prázdnem. Tma blíž. A dopisy
v láhvi soumraku plují za ní.

(22. 11. 2002)

ZA OKNY TÁHLÝ PŘESYP KRAJIN...
blátivá cesta předpolím
se ztrácí, jako do únavy
propadlý slasti temný klín...

(11. 1. 2002)

NEBÝT UŽ... NEBÝT NIKDE, NIC,
pod žádným víkem zítřka, tího...
neslyšet tělem stráveným
hlínu dýchat z posledního...

(4. 5. 2002)

DNY DNY TAKTO ZNOVU Z NIČEHO
a noci noci nazpět v nakažlivé nic
Bůh kdesi kdesi klesá tiše mour
cihel přinesených do padající cihelny

(12. 3. 2002)

STOLY UŽ BLÍZKO NEBESTĚN, DNA
korun v ponížení pitevny.
Bělení. Zima. Měsíc se slévá,
mezi rty světlo, v škvíře tmy.

(7. 12. 2002, 2.00)

V

SVĚT? STVOŘ JEJ! – UVIDÍŠ,
jak se ti pod dechem hroutí dílo,
ač do něho přece vložil víc
anděl: jemuž *nic* zbylo.

(14. 6. 2004)

NÁŘEK KAČEN. BRZY ZTROSKOTÁ
poslední záchvěv barvy, vzlyku, tvaru.
Ticho zmnoženo je do chorálu
a ty jsi němý, němý jako tma.

(28. 6. 2004)

ANI NEPRAVDĚPODOBNÝ ANDĚL SE JEN NEZDÁ,
neboť *ještě není...*
Smrt tím, že si slova přivlastňuje,
už brání vysvětlení.

(15. 6. 2003)

ŠKAREDÝ PODZIM, JAK VZKAZ JEJ ČÍSTI:
jsi doma v tomto zostření mysli,
potácivý? Obrazy, slova.
Tak krásný podzim: jak jej pojmenovat.

(6. 11. 2004)

JÁ, SMRTELNÝ, MÁM-LI TEĎ ODEJÍT
do prázdných prostorů, z nichž vládnout nemohu jim –
stopy své v stíny měním a je v zmatení
a takto odkazuji.

(20. 6. 2004)

Výběr ze souboru 100 čtyřverší zaznamenaných převážně „na okraji dnů a textů" v letech 1999–2004. Několik málo bylo převzato z dřívějších souborů – úvodní text Ponurý, prázdný, nízký dům je ze sbírky *Dům mezi okny* (H&H, 2001), některá čtyřverší z první části vyšla v souboru *Sadem království samota ostřejší* ve Welesu č. 19 (2004).

Petr Fabian

* 5. 2. 1974 ve Vlašimi

Absolvent Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy (1997) a doktorského studia tamtéž (2001).

Vydal sbírky *Dům mezi okny* (Nakladatelství H+H, Praha 2001), *Lomová pole* (Host, Brno 2002), *Bludná domů* (Weles, Brno 2005), *Přibližné odlehlosti* (Opus – Kristina Mědílková, Zblov 2006). Zastoupení v antologiích: *Cestou* (Weles, Brno 2003), *Antologie nové české literatury 1995-2004* (Fra, Praha 2004), *Iz veka v vek* (antologie české poezie, Pranat, Moskva 2005), *S tebou sám* (Dauphin, Praha 2005), *Antologie české poezie II* (Dybbuk, Praha 2007). Editor internetové antologie české poezie *Vrh křídel* (*http://www.petr-fabian.cz/antologie*).

Jaroslav Pížl

Zimní scéna

Jdu pro poleno.
A co víc: prozkoumat lem lesa, záliv pole.
Tam odtud: ke stodole.
Cesta doubravou mne vede:
jdu štandopede vpřed.
Jdu pro poleno lesy postupuje:
lem jejich na dohled:
dál jsou jen pole, vítr, sníh...

Já nejdu na jih,
ale na sever:
ke stodole,
pak polem pro poleno...

Povětří se horší: vše sněhem propojeno:
dřív bych se strachoval — teď nic.
Jdu dál a sněhu přibývá: vidět ani ň.

Opři se, větře! Do bouře mne zaviň!
Ohněte se, sněhem skryté stromy!

Jdu dál jak nevidomý muž, jenž holí oťukává fujavici:
na mé vybělené líci taje sníh a hned zas přimrzá...

Ach, při mrzáku stůjte, andělé, i při dítěti,
jež dřeva doufá dočkati se dnes...

Jdu přes pole, jež s lesem propojeno:
tam ladem polen pár —
pokud je někdo neodnes'.

/Rodinný život, 2000/

Zahrady

Zahrady omyty dešti přečetnými
dovolávaly se znovu našich zraků:
nad stromů vlnami vlnolam skal
Stáli jsme v soumraku
ohromeni jimi.

/Rodinný život, 2000/

Les

Zas znělo léto: žárem šedivěly lesy.
Byl praskot srn tam u náhonu,
zaumné na kameni hadi smyčky vili
My mlčky zahleděni stáli jsme tak kdesi:
nehybní uvnitř toho shonu.

/Rodinný život, 2000/

Dusno celý den

Dusno celý den.
Ovzduší dusí.
Jestliže lesy nadejdu si, pleť vlhne mi jak mech.
Dech zadušen: pleť vlhne mi: stromy jak němí stojí:
ať při mně všichni svatí: to ticho tíží mysl moji...
Nad lesy mračna par: jak v dýmu stráně proplouvají...
Nad lesy nehybnými znehybnělý pták: tohle se bouří skončí
a oné nehybnosti tlak vytryskne vzhůru mezi kovovými mračny...
Soumračný přísvit trvá celý den, ovzduší dusí.
Jestliže lesy nadejdu si, pleť rázem vlhne mi: být němý,
tím tlakem proměnit se v pružný táhlý tvar, jenž stráně křižoval by drápy drtě
mech — ne dech, leč mračna par prohnat si pecí plic
a lesy letět proměněn...
Zatím však: ovzduší dusí.
Dusno celý den.

/Svět zvířat, 1996/

Paměť

Tělo si pamatuje, tělo ví: všechny ty dcery dračí...
Všechna ta těla tělo uloví, neboť ví, neboť si pamatuje,
kterou se mu ráčí:
všechny ty dcery dračí,
všechny ty orchideje,
květy sněhobílé, zlaté,
všechny ty ohně v údolích,
všechna ta těla křídla na půlnočním nebi...
Jestliže ulovit je máte: tělo se rozpomíná už,
jak nůž, jenž po letech se znovu v krvi máčí:
všechny ty dcery žen,
všechna ta těla dračí, rybí...
Všechny ty sliby: slova, jež porušovat tělo v srdci ráčí...

Tělo si pamatuje na ni, tělo ví: takhle ji uloví:
nikoli spárem —
dlaní.

/Vodní hry, 1998/

Luna putuje

Luna parami putuje.
Kde tančit chtít: pár pat se boří.
Luna parami se žene, močály napříč, skrz.
Kde tančit chtít, tam rytmů vzdálených jen slyšet klus.
Pár pat se boří, břicho zataženo, nebe jak uhlí hoří rozžhavené...
Rtů sten, když Luna parami se žene...
Pár pat se boří na dno blat, boj trvá:
břicho zataženo, nebe jak uhlí hoří větrem rozžhavené..
V lebce tvou tvář, která souzena mi močály bez konce mne žene...
Za námi rytmy slyšené jen z dálky, navěky v lebce tvoji tvář:
trvá čas války...
Teď Luna nad močály matní a rytmů vzdálených jen slyšet klus...
Břicho zuby zatni:
na březích tančit zkus.

/Vodní hry, 1998/

Jaroslav Pížl

Sounáležití

Má žena je pomalá socha.
Pomalu plá, prohořívá. Nikoli naplano —
pro slast pomalou, pro pomalé bytí
v ohni pomalém...

Tu ženu sochu rozevříti táhlým pohybem
si za cíl kladu do ní pomalu se suna:
ona prohřátá jak duna vstříc mi vyjde
napínajíc údy...

Řadu chvil pak proudí slast: tudy,
tímhle průplavem jde jako vlna skrze nás,
kde prolnuti jsme spolu: vzlétnu nad propast,
pak dolů do té sochy zas,
do plástve tajícího těla
se nořit řadu chvil,
bych splynul s ní,
jí byl...

Dosud jsme tu zvolna prohořívajíce.
Nikoli naplano, leč pro slast pomalou, pro pomalé bytí...
Nikoli dvě, leč dosud jedna socha.
Dosud jsme:
sounáležití.

/Rodinný život, 2000/

Krb

Noc vně domu.
Krb: srdce jeho.

Žár z ohně ohraničeného
sálá do místnosti,
a prostoupí nám kosti jak proud pryskyřic.

Prohřáta
naše těla přilnou k sobě víc.
Za mým čelem příliv: tvůj dech,
když na zádech se prohneš vpůli praskajíc...

Krb: srdce domu.
Vně domu: nic.

/Rodinný život, 2000/

Tuhletu

Tu.
Tu chci.
Tuhletu.
Pěst olíznu si po hřbetu...
Tu: ty vlasy barvy popela a písku,
ty oči, které nablízku mi hoří,
když její siluetu minu podoben stínu,
jenž vůni blínu žluči krve v držce cítí...
Tu chci.
Tuhletu.
Téhleté toužím vysoustružit rukama v pase nový tvar...
Tu.
Tuhletu.
Pěst olíznu si po hřbetu:
jak pálí na jazyku žár,
jímž kůže sálá mi...
Jak mezi skalami,
jež o polednách pukají a planou,
jít za tou zrakem dotýkanou
a z dálky vida ji dál syčet:
tuhletu:
zní to jak vyhlášení války:
čelisti drápy paže mé
za letu ukřižují tělo archanděla:
pode mnou celá otevři se
jako poušť a nebe...
Chci tuhle, tu:
to jest:
tebe.

/Vodní hry, 1998/

Jsme v Namibii

Jsme v Namibii,
v žáru poledním si ovíjíme hlavy...
Jsme v Namibii:
vysoko vyklenuto rozpálené nebe,
z dálky bubny bijí:
hlavami o zem královny černolebé:
patami pozvedají popelavý prach:
jsou naše hlavy ovíjeny jím jak orchideje:
co tvoje bylo, nyní mé je...
Dým připomínajíce pnou se naše těla:
cos chtěla — máš:
pode mnou zazmítáš se jako ve vlnách:
prach námi pozvedaný zvířaty je zřen a z dálky bubny bijí...
Jsme v Namibii:
vysoko vyklenuto rozpálené nebe:
královny černolebé patami ryjí prach v žáru poledním:
jsem skrze něhu k zuřivosti dohnán tělem tvým:
zvířaty zřen je nahé požírám...

Pomine den, je noc:
jsme tady,
v Namibii...
Každý:
sám.

/Vodní hry, 1998/

Jaroslav Pížl

Rozervi oblohu!

Rozervi oblohu!
Smeť mě!

Budu jak skála.

-

Jo tak.

Ty už´s to
udělala.

/2009/

Budu kroužit...

Budu kroužit
zpomalený.
Mé ruce rozbijí se
o útes tvé pleti.

Nehýbej se.
Mlč.

Mé ruce

letí.

/2009/

Dobrodružství

Revolver.
Žena.
Noc.

Nocí se ženu na pomoc.

/1990/

Jaroslav Pížl

Narozen 1961 v Praze.

Básník, prozaik, hudebník, herec, pedagog. V osmdesátých letech vystudoval herectví a autorskou tvorbu na Lidové konzervatoři u Dr. Ivana Vyskočila a dějiny umění na filozofické fakultě UK (absolventská práce *K otázkám nového expresionismu v české malbě 80. let*, 1995).

V průběhu 80. let působil jako instrumentalista a komponista v alternativní skupině Mondrian.

V roce 1992 získal cenu Jiřího Ortena za knihu *Manévry*. V průběhu devadesátých let vydal další čtyři sbírky poezie (*Exteriéry*, 1994, *Svět zvířat*, 1996, *Vodní hry*, 1998, *Rodinný život*, 2000). Svoji poezii přednáší v České republice i v zahraničí (Německo, Rakousko, Dánsko, Francie, USA).

V roce 2004 vydal v nakladatelství Petrov román *Sběratelé knih*, v současné době dokončuje pro vydavatelství Druhé město volně navazující román *Adrenalin*.

V roce 1994 realizoval pro Český rozhlas cyklus *„Příhody Malého Lucifera"* jako autorské dramatické pásmo (scénárista, interpret, autor hudby).

Jako autor scénické hudby spolupracoval na počátku devadesátých let s Laurychovým divadlem /jevištní improvizace/ a s režisérem Tomášem Vorlem (Smělé verše pro ČT). Je autorem scénické hudby k představením divadla PAP *Prádlo, prádélko...* a *Carmen*. Je zakládajícím členem a zpěvákem skupiny Pilot, pro kterou komponuje hudbu a podílí se na textech.

Od září 2004 vystupuje s divadlem PAP (autorská čtení, jevištní improvizace, *Carmen*).

V roce 2004 se zúčastnil pražského kola *Slam poetry*, ve kterém zvítězil.

Od roku 1995 pedagogicky působí na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze, kde vyučuje herectví, práci s textem a pěveckou interpretaci. Klade důraz na psychosomatický rozměr těchto disciplín.

Je ženatý, má syna. Žije na venkově.

***

V základnom tábore
gejzír prerazil pásmo granitu
a teraz je pripravený na sťatie
(hlavy?) –

výprava
to bude mať ťažšie
než sľubovali prognózy

„Starší"
vyhadzujú pokazenú výstroj
zatiaľ čo sa v okolitých stanoch
liahne o p u s t e n o s ť
namiesto živice –

(Tundra nesklopí zrak...)

Na brehu si pripadám o hladinu nižší

V období dažďov –
keď je schránka plná vtáctva
ktoré sa vyliahlo z anomálnej tmy
implantovanej do vzduchu –
ma oziaba na chodidlách
výstup popri horskom potoku
(na brehu si pripadám
o hladinu nižší)

Inokedy
(pri sledovaní zostrelených vetiev)
natrafím na drevo
ktoré rezonuje

Avšak –
až pokazená „horolezecká skoba"
mi umožňuje sledovať:
mráz kotúľajúci sa po kameni

A klíčiaci sneh zosadá
na iné
svahy...

Peter Prokopec

V tom rozhovore som sa narodil

... a ostali stepovať na tom kuse černe
ktorý sa leskol od slín
kvapkajúcich z vykĺbenej sánky
(nastal prechod zo vzduchu
do spoločného prístrešia?!)

... a považovali ich za náter
oškrabaný z predošlého lesa
(Pristupovali k nim opatrne
a niesli so sebou dary
& odchody z nástupíšť...)

(... nasleduje strofa s vynechaným *a*
v dokonalom tichu a bezvetrí
na ktoré nedosiahneš)

... a v danom momentne
sa obaja udiali
na danom mieste –

v tom rozhovore som sa narodil...

Stopy po husiach

Na koži
sa ešte aj dnes
dajú nájsť stopy po husiach.

Preto
je v noci počuť šum
tečúcej vody -

to rieka lúpe kamene,
aby sa dostala k periu...

Peter Prokopec

želanie

farba na stenách
sa odlupuje
ako viečka
a za ňou
sú noci ktoré raz možno
z m o d r e j ú
na nepoznanie

a pár ľudí
vystúpilo pri Dunaji
aby spočítali
cigarety
trasúce sa na okraji
pred miernym náklonom -

je to rovnaké
ako vtedy
keď som prvýkrát
ležal na zemi a želal si
aby tráva
začala vrastať
pomalšie
do môjho
skleneného
dychu

***

možno nie je celkom fér
byť v noci viac melancholický
ako cez deň
ale keď vtedy
silnejšie bije do očí to
že sneh za oknom
je len rozsypané cyankáli
a že keď sa v izbe
zhasne svetlo
nie je
sa kam pohnúť

záznam z denníka

svetlá
okoloidúcich áut
r o z b í j a j ú
tmu na dlane
a jar
sa škriabe po stene
k môjmu
oknu

21. marca, 2:37

Peter Prokopec

Narodil sa 1. 4. 1988 v Poprade, momentálne študuje v Bratislave. Je členom občianskeho združenia Literis (*www.literis.sk*), ktoré sa zaoberá podporou autorov v literárnej, hudobnej a výtvarnej oblasti a podieľalo sa na vytvorení internetového priestoru pre publikovanie a reflektovanie literárnej tvorby – *http://membrana.sk/*.

Kontakt: *peterprokopec@gmail.com*

Ladislav Pušl

Záznam

(z cyklu)

Tři črty

*

Za ulici Kapucínů
dopadly dvě zlomené věže
a vylomily za sebou
chór Janova kostela.

Zavěšený Kristus visí
uprostřed hlavní lodi:
krystal větru a v něm
svět zachycený v pádu.

*

V optice pana Ábele
nacházím potrhaného pana Kaina,
příslušníka potulného žebravého řádu,
který už nežebrá, jen hraje na žebra
u brány Juliusšpitálu.

*

V městském parku, v listí,
na cestě do Emauz,
hrma lísky
skrývá poslední ořech.

Skryté neviděné
mezi všemi těmi kondičními běžci...

Serpent

Ráno propouštělo tělo skrze světlo
a světlo skrze tělo, barvy přecházely
do sebe a opět ze sebe vycházely ven,
díval jsem se přes levou ruku, jak svítá.

Břečťanové závěsy hradního příkopu
odkryly město na úpatí, vlévalo se
do záře. Z bodu v dálce se stal muž,
došel k nám, řekl: To je řeka. Nevěřili jsme,

mnuli si oči cípem tmy, plula po sítnici
jednou hřbetem, jednou břichem,
jak hadí proud otáčel vodou a mísil ji
s jasem až k daleké přehradě.

Šupinatý serpent. Sešli jsme dolů
k jeho kůži, u břehu mezi loděmi
losovali s racky, rozdělili si role
a vyslali posádku do přístavních pekáren.

Sommerhausen 1435

Cestou v horách vinného zlata jsou vlomené
dveře do vinice. Za nimi sluneční domy
a sluneční stolec, na kterém nesedí nikdo živý,
kromě krále světla. Je večer, odraz v tmavém okně

vyvolá bezděčný pohyb, jako by se v něm
kdosi s ohněm otáčel. Přichází k zámku, kde žije vítr.
Na nádvoří se shýbá před jeho zavřenou bránou.
Bere do dlaní ohnivou žlutou kdouli.

*

(Würzburg – Schloss Sommerhausen
28. – 29. října 2006,
pro Míšu, Vráťu, Iva, Aleše)

Depozitář

V práci ostré světlo, lazaret.
Malíř kouří, vzápětí kašle.
Výstřely, praskání, suchý kulomet.
Na zemi vajgly jak kapsle.

Pod plísní v hale dýchají obrazy.
Nejde tu otevřít okno.
Za dveřmi co chvíli, jako hmyz,
nějaký docent či doktor.

V krychli tu tančí jekot
kovových sítí. Stálé přílivy
tváří, dějství. Je to už bardo?

Nejspíš jen zvyk. Vzduch
plný spór, latentní nádor.
Pondělí ráno, minci pod jazyk.

(Veletržák, říjen 2006, Pavlu Krymlovi)

***

Milan Vanický, alchymista z Vinohrad,
v noci na baru naléval farmakon vlastní výroby.
Do polotmy vyprávěl, jak mu umírala žena.
Byli u ní ve dne v noci. Jednou do pokoje
vlétl černý motýl. Nehybná zvedla oči.

To je babočka, říkala sestra. Ale já jsem věděl,
že je to anděl smrti, řekl Vanický. Zakroužil,
vylít ven. Na druhý den byla mrtvá. Mlčelo se,
pak jsme chtěli ty kořalky zaplatit. To ne, povídal.
To máte od ní. To je od Démonky.

(Alva, 8. srpna 2008, Mistru Alvovi)

Bajka

Po několika dnech se v bytě
probouzejí chuchvalce prachu,
jež nabyly podob zvířat.

Prchají, jakmile kolem projde
majitelka nahých nohou,
krčí se v rozích za dveřmi

a opět se vracejí do středu,
otáčejí se za ní, a když se nedívá,
nadechnou se a vrčí jako lvi.

Magen

Tereska si s sebou nosí noc
schovanou do únavy pod očima,
je o tu noc krásnější,
ale ona tomu nevěří.

Musím jít do stříbrnictví
zhotovit šperk pro tu noc,
aby do něj vešla, jako do svého domu,
hvězda, štít se třemi kameny.

(14. října 2008, ráno, záznam slov ze sna,
báseň pro Terezu Černou)

Kabát

V lékárně
U sv. Josefa nabízejí
koňskou mast.

Cíp nočního kabátu
se mihne
mezi dveřmi.

Zježený vítr
zajede po kůži
za nehet.

Otáčím se po něm,
ale čert nikde,
jen dav.

(6. března 2009, Olomouc, 10.00)

Ladislav Pršl

Narodil se 7. května 1976 v Roudnici nad Labem. Dětství prožil v Budyni nad Ohří a v přilehlém okolí Mšených lázní. Navštěvoval Gymnázium Vítězslava Nováka v Jindřichově Hradci. Studoval VOŠ Jabok v Praze, absolvoval obor Sociální a pastorační práce na UK-ETF.

Pracuje jako správce depozitáře Sbírek umění 19. století v Národní galerii, jako redaktor v CBS AV ČR a UK-ETF, jako editor pro různé instituce a nakladatelství. Šéfredaktor občasné Revue Společnosti křesťanů a Židů. Pro intimní práci s kovem si oblíbil hlubotiskovou grafiku. Rád hraje amatérské divadlo (čemuž odpovídá i výběr zaměstnání).

Básně publikoval v Revolver Revue, A2, Hostu, Welesu, Protimluvu, Listech, Souvislostech, aj. Vyšly mu sbírky *Paměť vody* (Malvern, Praha 2004) a *Mločí mapa* (Host, 2008). Byl nominován na Drážďanskou cenu lyriky 2008. V posledních letech žije v Praze a na Levém Hradci, kde připravuje životopisnou knihu o Marii Rút Křížkové.

Monika
Serbusová

Opilý koráb

Oh, Džou! Klátíš se ulicí jako zmrskaná troska a z neoholené brady ti kape Amundsen. Ty objeviteli života, tak už jsi přišel na to, že ti všichni lžou, Džou? Nedokážeš zabít lva. Nerozdrtíš pěstí skálu. Nepřekonáš teorii relativity. Vysmála se ti do očí a skočila do postele tvýmu kámošovi. To máš tak, Džou. Oni se z tebe zkrátka neposerou.

Frida

Lea má vlasy jako kukuřičné pole za soumraku, tvář jako broskvovou slupku a oči jako jiskřivou čepel. Prohání se výškami anestetického bezvědomí. Za letu se přidržuje oblaků bělostného nemocničního prádla. Pulzující zářivka přebírá její tep jako vedlejší produkt duše. Spolu s ptáky ze spánku sténá a prosí o další den. Po nohou jí stéká jahodový džus s celými kousky dítěte.

Lyrické woodoo

Anna nelituje, že už není panna. Přála by si ale, aby byla na světě jediná. Zvládla by to, na každého by se dostalo. Dneska vykoupila hračkářství. A galanterii. A pak špendlíky probodala všechny bárbíny. Některé také zabalila do papírového pytlíku a dívala se, jak se v něm potí. Tak jsem vás obdivovala, holky! Směje se, Anička. Ví, jak je všechny přechytračila. Pak si namočí hlavu do peroxidu a půl roku její.

Monika
Serbusová

Monako

Oto se veze v Marice jako v Mercedesu, ale bez řidičských zkoušek asi brzo naboural. Jediný okruh s cévnatými mantinely byl až dosud volný jenom pro něj. Nikdy mu nedošel benzín. Nedalo se nikam odbočit. Marika sama si zvolila takového jezdce a určila mu předpisy. Protivník se tu objevil náhle, zprudka. Samozvaně. A teď se řítí v protisměru. Skřípou brzdy. Copak to nevidí, že se srazí? Marika přivírá oči. Marika na to nemá silné srdce. Odlétávající kusy havarovaných vozidel přervou jeho stěny.

Haněný mýval

Už třetí večer nespí hnědooká Hana sama. Všichni na ni házeli vinu. Nikdo ji neměl rád. My však víme, že neprávem. Teď si ale konečně našla pro své noci společníka, malého chlupatého mývala. Celý den tráví toto neobvyklé zvířátko důkladnou očistou. Hanin mýval nejí, nepije, nedívá se na televizi, necvičí judo ani nečte Tolstoje. Jen se myje. Občas ho Hana podrží pod vodovodem a směje se tomu malému pošetilci. Jako by špína smýt šla, kamaráde! Drží ho pod vodovodem bez puštěné vody a karikuje jeho iluzi.

Metro

Když malý Toník vytahuje svačinu z pytlíku na psí exkrementy, přemýšlí, jakou barvu asi správně má mít houska. Jeho maminka je poněkud zvláštní. Utírá Toníkovi pusinku do napuštěných ubrousků na prach a uspává ho předčítáním názvů stanic. Metrem jezdí oba rádi. I když maminka je tak hezky extrémní a metro je jenom někde mezi.

Monika
Serbusová

Nezmar

Jenomže jemu nevadilo, že není snovým slibem. Čekal už akorát na to, až jej Lada políbí pohrabáčem po srsti. Slastně se vzepne a knikne do chrčivého kašle. Ladí tak všechny svoje masochistické struny. Až do ledovcových konců pramení řeku.

Cesta jinam

Pár minut po půlnoci jsem se stal tajným agentem. Čas 0:07 se rozblikal na monitoru počítače červeně a měsíc mě v tu chvíli vycucl oknem na mléčnou dráhu. Se mnou se v ní cachtaly i vysoce nadpozemské celebrity. Nikoliv Švandová či Švandrlík. Vážná věc to byla.

Nina

Nina zní něžně. Lechtá Otu dechem na spánku a on zavírá oči. Stěrače sekají svět na drobné pruhy. Dva jezdci nejedou proti zdi, nesnaží se udusit zplodinami. Vždyť stačí, že stěrače sekají svět na drobné pruhy. Jako když Marika porcuje pažitku. Jako když Marika krájí salám a jeho kolečka se rozkutálí po prkýnku. Nina vypadá tak krásně. Má vlasy moderního střihu, na cancourky. Vzdáleně vypadají jako ten hadr, kterým Marika vytírá z podlahy přebytečnou minulost i s budoucností, zeminu, co padá Otovi z bot a voní. A Nina přitom nemá ani trochu času na myšlenky, které se Marice dlouze honí hlavou.

Monika
Serbusová

Chybějící řízek

Před Kazi právě leží bramborová kaše. Kazi do ní zaboří lžíci a přeje si, aby její zběsilé myšlenky zůstaly stát stejně. Stejně jako ta lžíce v bramborové kaši. Ale nepovede se to. A můžete se třeba postavit na hlavu právě do té bramborové kaše. To je ta chvíle, kdy se do misky poprvé plivne. Nalije se do ní odlakovač. Postříká se červeným sprejem.

Když jedinou možností, jak stvořit bezbolestně rým, je rýma

Papírový kapesník má uvnitř sebe díru. Sledujeme-li tímto otvorem Danu, jež venčila psa, zdá se nám poněkud polámaná. Nebesa jsou bílá jako onen šnuptychl a nezdá se nadějné, že by alespoň deštěm projevila lítost. Což je celkem s podivem. Uvážíme-li, že kapesníkem místo smrknutí prosvištěl automobil.

Genderová

Ela je nenarozené miminko. Plave si v plodové vodě a dny tráví přemýšlením o druhých odmocninách. Kdyby měla v ručičkách nějaký papírek, mohla by si své výsledky také zapisovat. Ona ale nemá vlastně ani ty ručičky. Ještě jí nevyrostly. Ale má už ouška. Přes plodovou vodu a kůži a krev a tuky Ela poslouchá svět. Tatínek říká, že mamінčino jídlo stojí za hovno. Na její básničky že sere pes. A že i nejhorší kurva je zábavnější než maminka. Má tatínek pravdu, nebo ne? To se na to tedy podíváme! Řekne si Ela a narodí se o sedm měsíců dřív.

50 na 50, že neumřeme za minutu

Držím hrací kartu v napřažené ruce a očima se biju s Donem Losem Lososem. Je vzteky růžový a nepopadá dech, má mírně uzený nádech. Paroháč s rybím zápachem mi mává před očima velmi ostrou kostí z vlastního ocasu. Nenechám se zastrašit, kreaturo! Držím tu jedinou kartu a neohroženě povídám: jakákoliv snaha o normální život pokaždé znamená brutální hazard.

Monika Serbusová

Narodila se roku 1986 v Písku, od tří let žije a nyní i studuje VŠ v Praze.

Už jako malá chtěla být kosmonautkou nebo spisovatelkou. Zatím se nerozhodla.

Spolupracovala na přípravě studentské knihy *Představení* (2008) pod záštitou Jana Vodňanského. V posledních měsících se začala zajímat o slam poetry.

Uvedení v almanachu Wagonu je jejím časopiseckým debutem.

Roman
Darmo-šlap
Szpuk

Kristus na kříži –
mezi hlavou a paží
lipový lístek.

Mrholí –
na nártu Krista
okvětní lístek ptáčnice.

V kapli u Dobrše
polévá Jan Křtitel
mrtvou myš.

Na Vlčkově věži
se dvoří holub
oblaku.

Místo pozdravu
prostrčila pletivem
smrkovou šišku

Roman
Darmo-šlap
Szpuk

Mléko v hrnci –
ze dna doušek po doušku
vystupuje pleš.

Obleva –
dnes o číslo
větší stopy.

Cestou do lesa
mi vážka ukazuje
klikatě kudy.

Staré pendlovky –
v prachu na ciferníku
kruhy po prstech.

Na podlaze posedu
mě přivítala
navštívenka makléře.

Vítá mě –
na šňůrce bundy
kuličky bodláků.

Výběr pochází ze serveru *http://haiku.bloguje.cz*

Roman Darmo-šlap Szpuk

(* 1960 Teplice)

Vystudoval Střední průmyslovou školu strojní, v Praze absololvoval tři semestry na VŠE. Vystřídal řadu profesí, od roku 1989 žije na Šumavě ve Vimperku, pracuje jako pozorovatel počasí na Churáňově. Je zakládajícím členem *Skupiny XXVI*, tzv. společenství žité poezie. V 80. letech publikoval pouze samizdatově pro okruh svých přátel. Kromě samostatných básnických sbírek je zastoupen v řadě literárních sborníků a almanachů.

Básnické sbírky:
Otisky dlaní – Severočeské nakladatelství, Ústí nad Labem 1990
Ohrožen skřivanem – Protis, Praha 1994
Bludiště – Krásné nakladatelství, Praha 1994
Hvězda závěť – Krásné nakladatelství, Praha 1994
Věžňova oblaka – Host, Brno 1997
Ker praskot – Velarium, České Budějovice 1997
Loučení na sever – Triton, Praha 1998
Usque ad Finem – edice Tvary, řada B, Praha 1998
Pták brunát (pod pseudonymem Zuna Cordatová) – Petrov, Brno 2000
Atlas oblačnosti – Obecně prospěšná společnost Milešovka, Ústí nad Labem 2000
Troucheň – Petrov, Brno 2002
Tancem pádu – Sursum, Tišnov 2003
Macecha bouře – Protis, Praha 2003
Rozervy – dvojsbírka poezie spolu s Ivou Košatkovou, Nakl. Ivo Stehlíka, Volary 2006
Chrámová studně – Nakl. Ivo Stehlíka, Volary 2008

Komunikace na literární scéně plzeňského regionu díky Plži ožila

Rozhovor s Janou Horákovou, redaktorkou literárního časopisu Plž - Plzeňský literární život, vedla po internetu Olga Stehlíková.

Jana Horáková

O. S.: Hned na úvod se nemůžu nezeptat: bude Plž po ztrátě dotací ještě vůbec existovat? Na koho budete spoléhat nyní – soukromé sponzory?
J. H.: Pevně v další existenci literárního měsíčníku Plž věříme. Spoléhat budeme opět hlavně na Město Plzeň – vždyť kandiduje na titul Evropské město kultury. Ale vítáme i soukromé sponzory.

Kolik čísel jste ročně schopni vyprodukovat, v jakém výkonném redakčním složení a kolik budete schopni udržet do budoucna?
Vydávali jsme každoročně deset běžných čísel, letní literární dvojčíslo, dvě literární přílohy a obsah ročníku, ve čtyřčlenném redakčním složení jsme schopni vydávání Plže, samozřejmě vedle svých běžných pracovních povinností, neboť práce na Plži je nehonorovaná, zvládnout i nadále.

Přibližte prosím čtenářům Wagonu sdružení Pro libris (vydavatele Plže) a Ason-klub.
Oba spoluvydavatelé jsou občanská sdružení. Ason-klub vznikl v roce 1992, původně právě jako klub mladých, začínajících autorů. Zaměřoval se na metodickou pomoc pro nezavedené literáty, vydával jim svépomocí tzv. malé knížky, pořádá pro ně řadu akcí a setkání. Listy Ason-klubu vycházely, byť nepravidelně, již před Plžem. Pro libris vzniklo v roce 1998 na podporu a vydávání nekomerční regionální literatury, zvláště děl těch regionálních autorů, kteří v podmínkách tržní ekonomiky nemají příliš naděje na vydání v oficiálním nakladatelství. Sdružení vydalo již pěknou řádku titulů (půl stovky), jen edice Ulita má již 19 svazků, a v letech 1998-2002 bylo vydavatelem i časopisu Spektrum – zrcadlení plzeňské kultury.

Můžete nějak definovat vaši čtenářskou obec? Jak je to s distribucí Plže, který je kromě jiného v plné verzi ke stažení na internetu?
Plže dostávají všichni členové spoluvydavatelů – tj. nejen Pro libris a Ason-klubu, ale i Kruhu přátel knižní

kultury a Střediska západočeských spisovatelů, dodáváme jej do všech knihoven v kraji, všech studijních, vědeckých a speciálních knihoven v České republice, plzeňským kulturním institucím, prostřednictvím krajského úřadu i na plzeňské střední školy. Zájemci si Plže vyzvedávají osobně v knihovnách nebo je jim za úhradu poštovného zasílán domů. K dispozici je i v několika plzeňských knihkupectvích.

Je smysluplné dělat literárnímu časopisu reklamu, pracovat na marketingových strategiích, které ho lépe „prodají“, snažit se okoukat prodejní strategie od výrobců komerčních produktů – už jen proto, že literární časopis je kromě jiného takovým produktem též? Pokud ano, jak se toho zhostit?

Pro libris to nedělá, Plž je k dispozici zdarma. Myslím si, že literární časopisy ani při nejlepší strategii nemají takové šance jako jiné kulturní produkty, nemluvě o šoubyznysu. Literární časopis z nekomerční sféry nikdo nevytáhneme.

Jaká byla cesta od Pramene k Plži? Co Plž od Pramene převzal a kdy a čím se od něj odklonil?

Mezi Pramenem a Plžem není přímá souvislost. Můžeme snad jen pronést ono klišé o navazování tradice. Mj. Pramen sice vycházel v Plzni, ale byl klasickým literárním časopisem celostátním.

V posledním čísle vidím třeba oslavný blok básní Tamary Kopřivové s titulem téměř milostným „Pravá a proto magická“ (bez čárky před a), a hle: ono jde o ženu jménem Plzeň! Plž má kromě dlouholeté tradice (74 let „od Pramene k Plži“) také poměrně vyhraněný profil, jak ostatně lze očekávat už jen vzhledem k jeho titulu: „má informovat o plzeňském literárním dění a představovat tvorbu z regionu“. Není ke škodě věci, že se neorientuje šířeji? Nebo je opravdu určen pouze čtenářům z plzeňského kraje? Má dnes vůbec cenu propagovat cosi jako region, zvlášť s ohledem na literaturu a literární provoz, nebo naopak - právě tady, v poezii a próze, se síla specifik regionu výrazně projevuje?

My v redakci to považujeme právě za specifikum Plže, Plž je v tomto ohledu fenomén. A komunikace na literární scéně plzeňského regionu skutečně díky němu ožila a funguje.

Vedle poměrně známých Evy Válkové, Jana Jelínka nebo Karla Trinkewitze nezralé texty Milana Karpíška nebo autorů, jimž ještě nebylo 20 let. Snažíte se propagovat nové tváře Plzeňska vedle těch zavedených? Kolik příspěvků v souvislosti s poskytnutím potřebného publikačního prostoru mladým musíte třeba měsíčně učíst?

Tuto otázku nepovažuji za šťastnou, neřkuli vyzrálou. Plže reprezentuje řada rubrik, které mají svůj charakter, např. v Mladém Západu jsou příspěvky mladých nezavedených autorů, kteří dosud žádnou publikaci nevydali, často úplné prvotiny. Ten generační a žánrový záběr hodnotíme právě jako velmi pozitivní. To je tím odrazem plzeňského literárního života.

Jak velký vliv na skladbu časopisu má jeho vedoucí Vladimír Novotný? Podle jakého klíče vůbec vybíráte autory pro dané číslo – primárně jde o kritérium regionální příslušnosti?

Vladimír Novotný je šéfredaktor a jako každý šéfredaktor Plže sestavuje. Listy Ason-klubu jsou plně v režii Heleny Šlesingerové. Nejde přímo o kritérium regionální příslušnosti, ale alespoň regionální souvztažnosti. Ostatně – Plž má i rubriky region přesahující (Navštívenka, Výhledy...)

Myslíte, že je v pořádku publikovat pochvalnou recenzi z pera zástupce šéfredaktora na knihu textů šéfredaktora samého? (Ne, že by se to zhusta nedělo i jinde, jen mě zajímá váš názor.)

Myslíte, že je to v nepořádku? Máte přehled o tom, kolik schopných recenzentů je na sto tisíc obyvatel nebo na kilometr čtvereční? Chcete-li se zapojit a reflektovat kohokoliv z regionálních autorů Plzeňska, rádi vám zprostředkujeme recenzní výtisky.

Wagon drží Plži palce a děkuje za rozhovor.

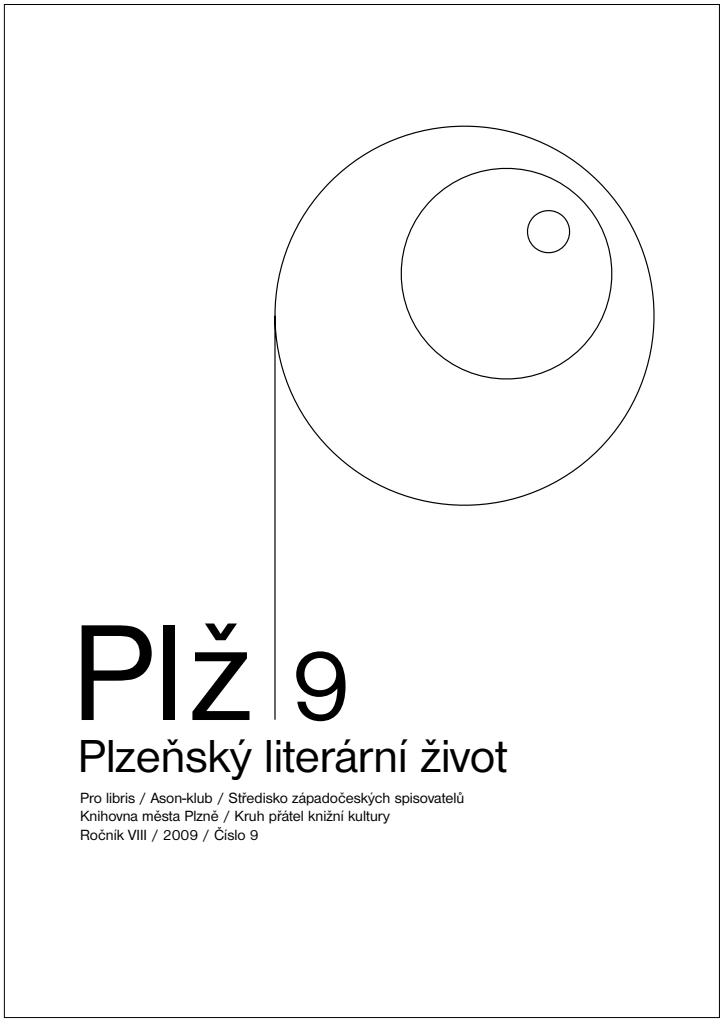

Titulní strana Plže, obsah najdete na *www.kmp.plzen-city.cz*